

O prknech, která znamenají svět

sobota 27. října 2012 / 1. číslo, 10. ročník přehlídky

ŽNOVINY

Zpravodaj Kláštereckých divadelních žní

Letošní Žně začaly Na širém moři

Možná příznačně pro letošní ročník, začala přehlídka absurdní komedií. Neboť, příznivejši si upřímně, kdo z nás by si před deseti lety pomyslel, že tu ještě letos nějaká divadelní přehlídka amatérských souborů bude. A že bude rok od roku hostit lepší soubory? A že budou lidi, kteří jí obětují svůj volný čas? A že město Klášterec nad Ohří bude stále ochotno finančně ji podpořit? A především, že budou diváci, kteří jí svou návštěvností drží nad vodou?

Letošní ročník je také zvláštní tím, že po letech hledání se ustálila osobnost moderátora přehlídky a tím je Láďa Dlouhý. Je totiž zárukou, že i kdyby tak úplně nevyšlo hlavní představení, divák neodejde zklamán.

Letošní ročník divadelní přehlídky je také zvláštní tím, že není jubilejní, ač desátý. Teď si můžete lámat hlavu nebo se tím vůbec nezabývat a jen si užívat festivalové dění. V nabídce je toho více než dost.

Příjemné divadelní zážitky a krásný týden vám přeje nejen redakce Žnovin, ale všichni klášterečtí divadelníci, kteří pro vás tento ročník divadelních žní připravili.

Absurdní komedie jako produkt hospodské sázky

Rozhovor s režisérem úvodního představení letošní divadelní přehlídky Václavem Poldou

Kdy se zrodil nápad, aby Václav Poldou dělal komedii?

Asi tak dva roky zpátky, když jsme s Honzou Škachem seděli v hospodě a on si dělal švandu, že nikdy neudělám komedii, protože to neumím. Tak jsem se vsadil, že ji udělám.

Takže komediální žánr nebyl z tvého puzení?

Ale asi taky. Jezdím na KOPR (víceletý Kurz praktické režie, pozn. red.) a náš šéf Milan Schejbal dělá spíše komedie. A jak jsem si to dříve vůbec nedokázal představit, tak nyní jsem se naučil, nebo spíše pokusil, o postupy, které ke komedii vedou a chtěl jsem si vyzkoušet, jestli opravdu fungují.

Tak jestli tohle mělo být cvičení, tak sis vybral zvláštní text. Jak jsi k němu přišel?

Právě na Kopru, kdy jedna kolegyně přišla s textem, a počáteční situací Mám hlad. Mně se to velmi zalíbilo. Říkal jsem si, že je to úplně nahé a když člověk nevytvoří situaci, tak neudělá vůbec nic. Chtěl jsem

si ověřit, jestli ty situace umím, tak jsem to zkusil.

Zasahoval jsi dramaturgicky do textu?

Trochu jsem škrtal. Ale hlavně konec se hodně změnil. Konec v Mrozkovi je úplně jiný. V původní hře je rozmázlý. Je to v podstatě filozofická záležitost, kdy Prostřední mluví o tom, že tím, jak se jim vydá z vlastní vůle, tak v tom je jistá míra svobody a svoboda je to nejdůležitější, což samozřejmě koresponduje s dobou, ve které Mrozek hru napsal. Já jsem chtěl, aby konec byl vypointovanější. Původní záměr byl ten, že toho Malého fakt sežerou, pak se rozsvítí světlo, na scéně budou už jen dva a Tlustý řekne: Mám hlad. Já jsem chtěl, aby hra měla ještě určitý přesah. Na konci se projevilo, že si na to hrají děti. A jakkoli ten příběh nebo to, co se tam dělo, mohlo působit absurdně a neuvěřitelně, kdy si dospělý člověk řekne, to snad není možné, tak tím, že si nakonec uvědomíme, že si ty děti na to jen hrají, tak je najednou jasné, že děti napodobují dospělé, jejich chování mají okoukané z domova a mluví tak, jak

se mluví u nich doma. Je to vlastně zpětná vazba. Že my se chováme občas absurdně, děti to pouze okoukají a naprosto bezelstně reprodukují.

Nebál ses přijít s politickou hrou?

Trochu bál. Zrovna dnes při premiéře jsem přemýšlel, zda ta hra má ještě co říct.

Při premiéře je docela pozdě nad tím přemýšlet....

To je pravda, ale samozřejmě, že jsem nad tím přemýšlel několikrát už dříve (smích).

I když zrovna v dnešní politické situaci je to velmi aktuální, že?

To je zajímavé, že v místech, kdy by určité situace mohli reflektovat s dnešní současnou politickou situací, se lidé nesmáli. Příklad, když se mluví o typické vládní krizi. Na toto místo jsem si počkal a opravdu nikdo se nesmál.

Asi nás spíše zamrazilo.

Asi (smích).

Pokračování na další straně

Absurdní komedie jako produkt hospodské sázky

Rozhovor s režisérem úvodního představení letošní divadelní přehlídky Václavem Poldou

Pokračování z předchozí strany

Podle čeho sis vybíral herce?

Podle archetypů postav. Tlustý, resp. Velký, Prostřední a Malý. Chtěl jsem, aby ten submisivní byl Honza Škach. Velký, že bude Jarda Kudla, to je snad úplně jasné. Jarda roste každou rolí, jako všichni v té hře. A Míru jsem chtěl, protože je zkušený a dobrý a já chtěl hru táhnout přes toho Prostředního. Potřeboval jsem spojovací článek, který ty dva sjednotí, což se snad povedlo.

Jak probíhaly zkoušky?

Blibě (smích). Ono je to hrozně těžké, vzhledem k tomu, že tu můžu být jen o víkendu. Některý víkend má ale někdo šichty nebo natáčení, takže občas se to sešlo tak, že jsme dva tři měsíce nemohli zkoušet, protože měl někdo z nás něco. Tím omezeným prostorem pro zkoušení se zkoušky docela táhly.

Takže jsme zkoušeli, pak dlouho nic a tak se to opakovalo. Což je docela psycho, protože potom můžeš začít znovu od začátku. Navíc jsme vůbec nic nedělali se scénou. Vor jsme narychlo svařovali a šroubovali teprve před měsícem.

Ty už jsi známý svou promyšlenou scénografií a najednou úplně stojatá scéna.

Já jsem se pokoušel udělat úplně jiný žánr. Měl jsem z toho strašný strach a pořád jsem měl pocit, že to není dodělané. To byl samozřejmě jen můj subjektivní pocit. Ten žánr to tak prostě vyžaduje, tam se nedají dělat pytloviny. Tam musí být jednoduché, konkrétní řešení. Ale přesto jsme tam narvali tu vertikální polohu, když pošťák hází telegramy, toho jsem se zkrátka nechtěl vzdát (smích).

Kdy měla být původní premiéra?

Vloni na žních, ale řekli jsme si, že to nestihneme, kvůli tomu, že by to nebylo pořádně hotové. Já nerad pouštím věci, které nejsou hotové. Jenže jak jsme se tak dohodli, tak jsme najednou měli spoustu času, spoustu času, až se to protáhlo tak, že jsme stejně spěchali.

Jak si spokojený s dnešní premiérou? Dnes jsi to viděl poprvé vcelku, přízně se.

Neviděl jsem to úplně poprvé vcelku, ačkoliv některé věci jsem fakt viděl poprvé, např. plazení pod plachtou. To jsem si vymyslel už dávno, ale ještě jsem to neviděl na živo. A s premiérou jsem spokojený dost. Já jsem se velmi bál reakcí lidí a toho, jak to dopadne. Navíc tím, že jsem neměl žádnou předchozí zkušenost s tímto žánrem, tak jsem absolutně nevěděl, co mám čekat. Kluci byli dobří. Byli bezprostřední, a i když jsou tam určité věci, které se musí upravit a dopilovat, tak na to, že byla premiéra a že byli nervózní... Tento žánr je hodně o herectví a to tam prostě bylo. Jinak by lidé nemohli reagovat tak, jak reagovali.

Festivalová fotostory Štěpána Malasta

Mám dost, nevíš u koho bych mohl přespat?

Když mi napíšeš hlavní roli, můžeš přespat u mě!

Máte někdo číslo na Milotu?

Ať si kdo chce, říká co chce

Martina Bartušková-Elisová

Tak za prvé bylo moc milé překvapení, že Klas přišel na Žně s premiérou a po minulém čistě ženském představení vyvážil tentokrát mužským počinem. Nápad s programem v ruličce coby vzkazem trosečníků se mi také moc líbil, vtipně uvedl diváky do atmosféry následného představení. Představení bylo osvěžující, líbila se mi jednoduchost ale i promyšlenost scény, překvapivý konec. Dalším milým překvapením pro mě byl návrat Honzíka Valtý do divadla, včera mu to výborně sedlo, ostatně jako všem ostatním. Za jediný nedostatek nemůžu vinit představení, ale to, že bylo z postranních židlí vedle pytlaků špatně vidět, a to především na začátku, kde kluci sedí. Já vím, buď chodit dřív - a nebo - Klase, přece víš, že na tebe chodí spousta spousta lidí, všichni se do těch pár řad těžko vtěsnáme.

Dita Jandová

Nečekala jsem to. Nečekala jsem to od Vaška Poldy. Vlastně jsem ani moc nevěděla, o čem hra bude, že bude absurdní. Čekala jsem něco s intelektuálním podtextem, ale ne tohle. Takže když jsem seděla v hledišti, hra

začala, tak mi trvalo, než jsem si uvědomila... aha to není komedie, i když hraje Klas, aha tady to nebude o vizuálních efektech a až filmovém zpracování, i když to režiruje Polda. Myslím, že kdybych víc byla připravená na absurdní drama, což je moje chyba, že jsem se po této informaci nepídila, tak si hru víc užiju. Vizuální efekty, které byly - a pro mě je to typicky Poldovské - byly úžasné. Na to jak je scéna strohá, byla udělaná úžasné. Co se týče krátkých vstupů Honzy Valtý, ty byly úžasné osvěžující a pěkně kontrastovaly s filozofickým obsahem hry. A pak konec... No wow! Tyhle náhlé zvraty, kdy si divák uvědomí, že celou dobu je to vlastně jinak a tom, že to nevěděl - to miluju. ALE. Když už tam takový konec je, tak bych si na něm dala záležet. Víc bych si s ním pohrála, nechala diváka trošičku déle ve stavu uvědomění. Možná bych mu dala nějakou malou nápovědu v průběhu hry, kterou by si na konci spojil s nově nabytým pohledem na hru. To je ale moje pojetí, třeba to chtěli režiséři jinak.

Zuzka Ježková

Bavila jsem se. Sice mi chvíli trvalo, než jsem přišla na to, co mi to připomíná. Takovou

tu šroubovanost Havlových her. Myslím, že herci museli text interpretovat naprosto přesně, jinak by ten humor nefungoval. Bylo to opravdu mistrně zahrané a všichni čtyři kluci si to evidentně užívali.

Mirka Viltová

Představení se mi moc líbilo. Situace ve hře velmi dobře připomínají jednání lidí v dnešní době. Chodím často na představení pražských divadel, ze kterých jsem někdy trochu v rozpacích. U tohoto představení jsem v rozpacích nebyla.

Štěpán Malast

Na dnešní divadlo jsem se velmi těšil, jelikož jsem kluky neviděl ani na zkoušce, přišel jsem tedy doslova na premiéru a byl jsem velmi potěšen, že z rukou Vaška Poldy přišlo něco, u čeho se můžu často zasmát. Je to výborně obsazená, krátká a vtipná hra. Upřímně se těším na reprízu.

ŽŇOVINY

vám přinesli

Zdeňka a Míra Nyklíčkoví
a Štěpán Malast